

[Ellisabeth Arnold]

minalitetsbefængte områder i verden, hvor selv skolebørn har skydevåben, og hvor man i øjeblikket diskuterer, hvordan man skal få fjernet alle skydevåben fra skolebusserne. Det er altså en glidebane at komme ud på at begynde at sige, at alle våben er gode til forsvar, og så må vi også tillade dem. Jeg håber ikke, det var det, hr. Tom Behnke mente; jeg tror det ikke.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti støtter lovforslaget.

Når man slår ned særlig på skytteforeninger frem for private hjem, hænger det vel sammen med, at man dér opbevarer flere våben, og at det kan være oplagt for kriminelle netop at bryde ind sådan nogle steder. Derfor synes jeg, at det er helt i orden, at man har en effektiv kontrol og har mulighed for at gribe ind. Jeg behøver ikke her at udpensle alle de skader, der kan ske, når kriminelle får fat i våbnene.

Vi tilslutter os forslaget.

Justitsministeren (Erling Olsen):

Jeg takker for støtten til forslaget. Jeg skal ikke blande mig i debatten om, hvad der er angrebsvåben, og hvad der er forsvarsvåben. Jeg har dog aldrig set mennesker, der solgte våben uden at forklare, at de var til forsvar.

Der var to spørgsmål, som fortjener at blive besvaret her, og resten må vi drøfte i udvalget. Dér skal vi nok levere den argumentation, som man måtte efterlyse.

Det første spørgsmål er: Hvorfor skal politiet kunne komme, uden at der først skal foreligge en retskendelse? Det er et godt spørgsmål, for vi har det efterhånden i en række særlove, og jeg kan godt forstå, at man siger: Går det nu ikke for vidt ud fra en retssikkerhedsbetragtning? Dertil er at sige, at efter det for mig oplyste er det skytteforeningerne selv, der har ønsket det for at stive deres almindelige anseelse af. De har sagt: Vi ønsker faktisk, og offentligheden skal vide, at de mængder af våben, vi har liggende, er under absolut kontrol, og frem for at have en masse papir frem og tilbage og forsinkelser mener vi, at offentligheden skal have den tryghed, at den ved, at politiet kan komme når som helst. Det er, om jeg så må sige, den forklaring, jeg har fået, og den synes jeg egentlig er meget god.

Så blev der spurgt, hvad de dér elektriske våben var for nogle. Der tænkes i første om-

gang på de såkaldte kreaturstave. Det er noget, landmænd har. Når der kommer en olm tyr eller et andet dyr, som de kan have lidt svært ved at klare sådan lige med den ene hånd, har de altså sådan en stav, der kan blænde, lamme osv. Og det er i orden, at disse landmænd, der passer tyre osv., har sådan én, men derimod er det ikke i orden, at de tager den med i byen, når de skal på værtshus. Det er det, der ligger i denne del af forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 13:

Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod køb eller besiddelse af børneporno.

Af Helge Adam Møller (KF) og Inge Dahl-Sørensen (V) m.fl.

(Fremsat 14/10 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Erling Olsen):

Det beslutningsforslag, som medlemmer af De Konservative og Venstre har fremsat, går ud på, at det skal gøres strafbart at købe eller besidde børneporno. Som det fremgår af bemærkningerne, er baggrunden for beslutningsforslaget et ønske om i videst muligt omfang at sikre børn mod seksuelle overgreb.

Lad mig allerede nu sige, at jeg er helt enig med forslagsstillerne i, at vi må gøre alt, hvad der er muligt, for at børn kan beskyttes mod overgreb på sjæl og krop; herom skal der ikke

[Justitsministeren]

herske nogen som helst tvivl. Men når det er sagt, så finder jeg, at det er væsentligt at få slået fast, at vi jo i dag ikke står uden strafferetligt værn imod sådanne overgreb. Som bekendt vil selve optagelsen af børnepornografiske billeder efter omstændighederne kunne rammes af straffelovens bestemmelser om blufærdighedskrænkelser.

Den seksuelle handling, som optagelsen angår, vil desuden, naturligvis afhængigt af de konkrete forhold, kunne rammes af straffelovens bestemmelser om samleje eller anden kønslig omgang end samleje med et barn under 15 år. Også andre personer end aktørerne – producent, instruktør, fotograf osv. – vil i givet fald kunne straffes for medvirken til disse alvorlige forbrydelser.

Herudover danner straffelovens § 235 et væsentligt værn imod seksuel udnyttelse af børn. Efter denne bestemmelse er ikke blot det erhvervmæssige salg eller andre former for udbredelse strafbart, også køb eller besiddelse i øvrigt af børnepornografisk billedmateriale er strafbart, såfremt købet eller besiddelsen er kommet i stand med forsæt til erhvervmæssigt videresalg eller anden form for udbredelse.

Bestemmelsen bygger på den grundtanke, at det navnlig er den kommercielle udnyttelse af børnepornografien, der bør rammes, når beskyttelsen af børn mod seksuelle overgreb skal gøres effektiv. Det er således muligt at ramme en producent eller forhandler af børnepornografi, også selv om den pågældende ikke bevisligt har pådraget sig et medvirkningsansvar for selve optagelsen. Det forhold, at producenten og forhandleren nødvendigvis må henvende sig til andre i forbindelse med markedsføring og afsætning af pornografien, muliggør desuden en mere effektiv efterforskning og øger opdagelsesrisikoen.

I øvrigt er der jo heller ikke tale om et nyt problem eller uudforskede områder. Det har tidligere været genstand for indgående drøftelser. Jeg vil erindre om, at man ikke her i Tinget, hverken da § 235 blev indsat i straffeloven i 1980, eller da strafferammen blev skærpet i 1989, satte spørgsmålstegn ved den foretagne afgrænsning af bestemmelsen til alene at vedrøre producenterne og forhandlerne af børneporno. Belært af erfaringerne fra 1960'erne, der førte til billedpornografiens frigivelse, valgte vi at rette strafruslen mod disse grupper

og dermed mod den erhvervmæssige udbredelse af børnepornoen.

Dengang som nu var der opmærksomhed omkring nødvendigheden af at kunne håndhæve et strafpåbud effektivt og også at beskytte borgernes privatliv og personlige integritet.

Når man således er vejet tilbage for at straffebelægge selve besiddelsen af børnepornografi hos den minoritetsgruppe, der aftager den, skyldes det først og fremmest, at man som nævnt næppe derved bidrager nævneværdigt til beskyttelsen af børn mod seksuelt misbrug. Der er ikke grund til at tro, at en lille gruppe af personer, der for alvor efterspørger denne form for pornografi, reelt vil lade sig afskrække af strafpåbud rettet mod besiddelsen af børneporno. Opdagelsesrisikoen for den private besiddelse af børneporno vil desuden være ringe og have tilfældighedens karakter. Det vil således især være i forbindelse med efterforskningen af andre former for lovovertrædelser, at politiet som et tilfældighedsfund opdager, at den mistænkte er i besiddelse af børnepornografi.

Kriminaliserer man den isolerede private besiddelse af børneporno, vil politiets efterforskning skulle koncentreres om oplysninger om forhold, der er af privat karakter og griber ind i den private livssfære. Sagt med andre ord: Hvis håndhævelsen af et sådant forbud ikke skal være af helt tilfældig karakter, vil den nødvendiggøre, at politiet bringer efterforskningsmetoder i anvendelse, som ingen af os kan lide. Og et forbud, som ikke lader sig håndhæve effektivt, kan ingen vel være interesseret i at indføre. Det vil alle gode intentioner til trods nemt blive et slag i luften.

Når jeg således ikke kan anbefale, at det foreliggende beslutningsforslag vedtages, er det ikke udtryk for, at jeg mener, at vi skal forholde os passive på dette område. Der er grund til at styrke såvel den præventive som den efterforskningsmæssige indsats mod seksuelle overgreb over for børn både her i landet og i udlandet.

Hvad angår det præventive, kan jeg oplyse, at Det Kriminalpræventive Råd i år har udgivet en 129 sider lang håndbog om forebyggelse af overgreb mod børn. Håndbogen skal bidrage til den nødvendige debat om børns levevilkår og samtidig give inspiration til iværksættelse af lokale initiativer med henblik på forebyggelse af overgreb mod børn.

[Justitsministeren]

På efterforskningssiden har rigspolitechefen desuden styrket det internationale samarbejde mod den såkaldte sexturisme. I den forbindelse kan det nævnes, at der jo er udstationeret en nordisk forbindelsesofficer i Thailand, og at der herigennem er sket en styrkelse af muligheden for at retsforfølge danskere, der tager til Thailand for at begå overgreb mod børn.

For så vidt angår efterforskningsindsatsen mod dem, der fremstiller og udbreder børnepornografien, synes jeg også, at der kan være grund til at tage yderligere skridt. Jeg vil derfor anmode rigsadvokaten om i samarbejde med bl.a. rigspolitechefen og politikredsene at belyse, i hvilket omfang politiet i praksis finder børnepornografi. Jeg vil desuden bede rigsadvokaten om på denne baggrund at kortlægge og beskrive, hvilke efterforskningsaktiviteter der i praksis iværksættes ved fundet af sådan børnepornografi, herunder efterforskningsaktiviteter med henblik på at finde distributøren af børnepornografien og efterforskningsaktiviteter med henblik på at pågribe de personer, der har begået eller medvirket til den seksuelle forbrydelse, der afbildes i det pornografiske materiale.

Endelig vil jeg bede rigsadvokaten om, så vidt det er muligt, at identificere og redegøre for generelle efterforskningsskridt, såvel eksisterende som nye, der kan bidrage til en effektivisering af retsforfølgning af de nævnte gerningsmænd. Denne redegørelse skal tjene som vejledning til politiet for derigennem at styrke retshåndhævelsen på dette felt.

Det er således min opfattelse, at overvejelser om at kriminalisere køb eller besiddelse af børneporno under alle omstændigheder bør afvente resultatet af de undersøgelser og overvejelser, som rigsadvokaten vil foretage, og sammenfattende kan jeg derfor ikke i dag give min støtte til beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg var meget bedrøvet over at høre justitsministerens kommentarer til det konservative forslag.

Ministeren sagde på et tidspunkt, at et forbud mod besiddelse af børnepornografisk materiale kunne medføre en krænkelse af privatlivet. Det må i så fald være en krænkelse af de voksnes privatliv, ministeren her tænker på

uden skelen til, hvilke krænkelse der overgår de stakkels børn, som bliver udnyttet til produktionen af disse pornografiske film og billeder.

Jeg synes, det er en lidt mærkelig vægning af de forskellige hensyn, som man naturligvis må foretage i en sådan sag, og jeg kan ikke forstå, at justitsministeren mener, at en håndhævelse af et sådant forbud alene vil medvirke til, at vi får krænket privatlivets fred generelt frem for at øge vores muligheder for at spore de egentlige bagmænd. Jeg mener det sidste, og jeg vil meget gerne, om justitsministeren vil udbygge de bemærkninger, han kom med vedrørende det manglende bidrag til en øget efterforskningsindsats.

Justitsministeren (Erling Olsen):

Hvad jeg sagde – eller i hvert fald hvad jeg mente, for nu at holde mulighederne åbne – var, at hvis efterforskningen skal blive effektiv, kan man nemt blive tvunget til at tage midler i brug, som vi ikke bryder os om. Der er slet ingen tvivl om, at det er meget afgørende at tage hensyn til børnene, som det her går ud over.

Det, der så kommer ind i billedet, er: Vil det her blive effektivt? Hvis vi indfører forbud, vil det så betyde, at disse afvigere i væsentligt omfang vil holde sig tilbage med hensyn til at anskaffe sig børnepornografi? Vil det betyde, at vi ud over det mere tilfældige kan efterforske besiddelsen af børnepornografi? Og betyder det, at vi skal gøre det så effektivt, at vi skal se, om folk har postkort i lommen, skal vi ind og rode i deres skabe og skuffer? Hvor går grænsen? Det er den afvejning, der er tale om. Det er et spørgsmål om effektivitet i eftersøgningen og midlerne i efterforskningen. Det var det, jeg kommenterede.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg takker ministeren for svaret, men jeg er ikke blevet overbevist om rigtigheden i synspunktet.

Jeg vil gerne høre justitsministerens bemærkninger til, at vi jo har et forbud mod besiddelse af euforiserende stoffer. Vil det ikke på samme måde medføre risiko for krænkelse af privatlivets fred m.v., hvis man skal sikre en effektiv efterforskning? Jeg mener, det bliver håndteret ganske fint og korrekt af landets po-

[Pia Christmas-Møller]

liti. Jeg mener ikke, at vi har noget som helst grundlag for at ophæve forbudet mod besiddelse af euforiserende stoffer, og derfor kan jeg ikke se, hvorfor ministeren vil gøre en undtagelse på børnepornoområdet.

Justitsministeren (Erling Olsen):

To bemærkninger til fru Pia Christmas-Møller. Den første er, at der er logik i fru Pia Christmas-Møllers argumentation. Man siger: Vi forbyder besiddelsen af euforiserende stoffer, hvorfor gør vi det så ikke her? Dertil må man sige, at vi jo ikke har haft det store resultat af at forbyde besiddelse af euforiserende stoffer, også fordi der er grænser for, hvor mange visitationer vi kan foretage, og hvor meget vi i øvrigt kan gøre. Det er rigtigt, det er ulogisk. Det, der er mit argument, er, at der er grænser for, hvor mange slag i luften vi skal lave.

Lissa Mathiasen (S):

Socialdemokratiet betragter det som værende meget væsentligt meget klart at få sagt, at vi ønsker at gøre, hvad der overhovedet er muligt for at beskytte børn imod dette modbydelige misbrug og mishandlingen af dem. Det er så grimt, det er så uhyggeligt, at nogle mennesker – her som i andre lande – overhovedet kan finde på at udnytte, at misbruge og at mishandle børn.

Det har også været grunden til, at vi fra Socialdemokratiets side har stemt for de stramninger, der såvel i 1980 som i 1989 blev vedtaget, det vil sige forbudet mod forhandling og distribution samt skærpelse af straffen. Det var ting, vi fandt effektive, metoderne var gode – alt sammen noget, som tilgodeså børnene.

Dermed være også sagt, at det for os er vigtigt, at vi hele tiden nøje overvejer, hvilke midler der skal bringes i anvendelse, så vi sikrer, at børnene bedst muligt forhindres i at blive udsat for denne modbydelige form for mishandling.

I den forbindelse vil jeg gerne tilkendegive min enighed med Venstres retspolitiske ordfører, fru Birthe Rønn Hornbech, der ved flere lejligheder i forbindelse med denne sag har tilkendegivet, at vi ikke blot skal lovgive for lovgivningens skyld, men sikre os, at den ønskede virkning opnås.

Vi kan i Socialdemokratiet støtte de undersøgelser, som justitsministeren her fra talerstolen netop for et øjeblik siden har meddelt vil blive iværksat. Vi tror, det er den rigtige vej at gå. Kun på den måde får vi sikkerhed for, at lovgivningen også fremover vil tilgodese vores ønske om bedst mulig beskyttelse af børnene mod misbrug og mishandling. Vi er faktisk glade for, at de undersøgelser bliver sat i værk. Det vil også give os et godt grundlag at se spørgsmålet ud fra.

Jeg har savnet lidt dokumentation for de oplysninger, der er i lovforslaget, men det kan da være, vi hører mere om det fra forslagsstillerne. Jeg kan i øvrigt forstå, at det ikke er Venstres og Konservatives folketingsgrupper som sådan, der fremsætter dette forslag, men kun visse personer, idet bl.a. Venstres retspolitiske ordfører ikke er medforslagsstiller. Men det kan vi måske også få bekræftet.

Som jeg har sagt her: Vi ser med forventning frem til den undersøgelse, der nu vil komme. Vi synes, det er godt at få de mange spørgsmål belyst. Vi synes, det er væsentligt, og vi vil meget gerne se på, hvad der bedst muligt kan beskytte børnene, men på det foreliggende grundlag må vi sige, at Socialdemokratiet ikke kan støtte det fremsatte forslag.

Pia Christmas-Møller (KF):

Der findes vel ikke noget mere vederstyggeligt end seksuelt misbrug af børn. Mange af de børn, der har været udsat for seksuelt overgreb, bliver ødelagt for livstid. Seksuel udnyttelse af børn er da også forbudt. Alt andet ville være udtryk for afstumpet børneforagt og dermed et umenneskeligt menneskesyn.

Men det er i dag ikke forbudt at besidde børnepornografiske billeder og film, selv om alle og enhver ved, at disse kun kan fremstilles ved netop at udnytte og misbruge børn seksuelt. Det er, hvad jeg vil kalde et hyklerisk paradoks, som hviler på en ufattelig og utilstedelig dobbeltmoral.

Vi ved alle sammen, hvor stærke markeds kræfterne er. Vi ved, at dér, hvor der er en efterspørgsel, vil der også være et udbud. Det er en stærk mekanisme, som vi har glæde af på langt de fleste områder. Men den er altså også stærk dér, hvor vi under ingen omstændigheder vil have en vareudveksling. Og præcis sådan et område er det, vi har med at gøre, når

[Pia Christmas-Møller]

det gælder narko, børnepornografi og seksuel misbrug af børn.

På narkotikaområdet har man taget den fulde konsekvens ved både at forbyde udbud og besiddelse. Samme konsekvens ikke bare efterlyser, men kræver faktisk Det Konservative Folkeparti bliver taget, når det drejer sig om børneporno. Derfor har vi fremsat dette beslutningsforslag, som pålægger regeringen at gøre det strafbart at købe eller besidde børnepornografisk materiale.

Vi har helt bevidst undladt at lægge os fast på, hvordan selve strafferammen skal udformes, idet vi er meget åbne over for en dialog med ministeren og andre, som vil gå konstruktivt ind i sagen. Vi er også meget åbne over for at kombinere et forbud med en oplysningspligt for folk, der er i besiddelse af børnepornografisk materiale. Det vil uden tvivl kunne medvirke til at sikre en mere effektiv sporing og efterforskning tilbage til bagmændene.

At der er behov for et lovindgreb, er et faktum, som også understøttes af bl.a. det svenske Red Barnet. Jeg står her med et brev fra det svenske Red Barnet stilet til bl.a. justitsministrene i Finland, Sverige og Danmark, som varmt og indtrængende opfordres til at forbyde besiddelse af børnepornografisk materiale. Brevet henviser til FN's børnekonventions artikel 34, hvorefter alle stater forpligter sig til at tage de nødvendige skridt til at sikre børn mod seksuel udnyttelse og misbrug, herunder børns udnyttelse i pornografisk øjemed. Red Barnet henviser videre til Menneskerettighedskommissionens handlingsprogram vedrørende forebyggelse af børnesalg, børneprostitution og børnepornografi, hvor det i punkt 53 hedder:

»Stater, der endnu ikke har kriminaliseret både produktion, distribution og besiddelse af børnepornografisk materiale, tilskyndes her til.«

Jeg kunne sikkert citere en række andre elementer fra brevet, men vil her nøjes med at nævne, at det svenske Red Barnet fremhæver, at netop den meget liberale lovgivning i Sverige og Danmark omkring besiddelse af børneporno har medført, at de to lande er blevet en slags distributionscentral for hele verden. Norge har forbudt besiddelse, Tyskland har netop tilsluttet sig et forbud i juli. Lad Danmark hurtigst muligt komme med i det selskab!

Jeg anbefaler varmt en effektiv og positiv udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det er egentlig dejligt, når der er nogen, der begynder at vågne op. Man har jo haft store muligheder, også i den tidligere regering, også den, Kristeligt Folkeparti har været medlem af, for at gøre noget. Jeg er helt enig i mange af de argumenter, der er kommet frem, men hvorfor kommer man med forslaget præcis lige nu? Hvorfor kom man ikke med det sidste efterår? Er man ikke opmærksom på, at den eneste justitsminister, der faktisk har foretaget sig noget, er den nuværende justitsminister?

Jeg siger ikke dette for at drille eller for at erklære mig uenig, for det er jeg ikke; jeg synes faktisk, at forslaget er godt. Men spørgsmålet er, om man måske også skulle tænke lidt på, hvilke muligheder man selv har haft, hvad man egentlig har gjort, og hvorfor man ikke har lagt mere op til, at tidligere justitsministre skulle gribe ind over for dette her.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det var jo et meget klart og et meget berettiget spørgsmål, fru Inger Stilling Pedersen stillede: Hvorfor har jeg, som er ordfører for forslagsstillerne, og for den sags skyld også andre i de to folketingsgrupper ikke fremsat forslaget tidligere? Det kan jeg godt svare på. Det var, fordi jeg og, tror jeg, det store flertal af alle andre i de to folketingsgrupper ikke anede, at dette ikke var forbudt, før debatten startede i foråret.

Ja, jeg siger det ligeud, fordi sådan var situationen. Jeg vidste godt, det var forbudt at sælge det, det var forbudt at producere det, det var forbudt at tjene på det, men jeg drømte ikke om, at det ikke var forbudt at eje det, fuldstændig som med euforiserende stoffer. Derfor er jeg først nu blevet opmærksom på det, og jeg kan bare konstatere, at da jeg talte med adskillige andre, viste det sig, at deres viden var lige så lille. Det kan man beklage, men man kan ikke reagere, før man bliver klar over, at der er et problem.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg kan helt tilslutte mig hr. Helge Adam Møllers besvarelse af spørgsmålet, men jeg vil

[Pla Christmas-Møller]

gerne spørge Kristeligt Folkeparti, om Kristeligt Folkeparti var opmærksom på dette problem, og hvorfor Kristeligt Folkeparti så ikke fremførte det, da partiet var med i firkløverregeringen.

For mig var det også fuldstændig nyt, da debatten dukkede op for et lille halvt års tid siden, at der ikke var et forbud mod besiddelse parallelt med forbudet mod besiddelse af euforiserende stoffer.

Så det er baggrunden for, at vi først nu kommer med forslaget.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er en bemærkning til hr. Helge Adam Møller.

Jeg anerkender, at hr. Helge Adam Møller ikke har vidst, hvordan den faktiske retstilstand var på dette område, men jeg må bare sige, at det har dog op igennem 1980'erne været diskuteret adskillige gange. Der har også været lovgivning på området så sent som i 1989. På det tidspunkt var hr. Helge Adam Møller medlem af Folketinget og formodentlig også medlem af Retsudvalget, så jeg synes simpelt hen, at det er for dårligt.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Nu bebrejdede jeg ikke hr. Helge Adam Møller, at han ikke vidste noget, jeg talte om landets justitsminister, og jeg sagde, at vi også selv havde været medlem af regeringen i en periode.

Det hele startede netop med, at vi i Kristeligt Folkeparti i 1970'erne fik salget forbudt, og det holdt hårdt. Der gik adskillige år og adskillige fremsættelser, før det lykkedes at komme så langt. Vi ville gerne være gået meget længere dengang også, men kunne ikke komme til det, så sandheden har vel nærmest været den, at uanset hvilke regeringer der er tale om, har der været nogle problemer, måske fordi der er en lille gruppe mennesker herhjemme, som man på en eller anden måde skulle prøve at tage hensyn til.

Jeg ønsker, at vi får en virkelig god og saglig debat, for det er meget alvorligt, og det er meget vigtigt, at vi opnår nogle resultater og ikke bare en demonstration i dag. Derfor er jeg me-

get glad for, at justitsministeren har været så ovenud positiv med hensyn til at se på, hvilke muligheder der er for et forbud, om vi kan gøre det, og hvad der kræves. Derefter, når vi ved noget mere om det, har vi mulighed for at vurdere det. Jeg synes, vi alle sammen her i Folketinget uanset partifarve skal prøve at gå ind i sagen med den indstilling, at vi ønsker, at der sker noget på det her punkt.

Men altså – landets justitsministre må dog have vidst, hvordan loven var.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det er rigtigt, at jeg har været medlem i lidt over ti år, men på trods af det har jeg ikke læst alt, hvad der er sket i Folketinget, og jeg tror ikke, der er noget folketingsmedlem, der kan sige, at han eller hun er inde i alle de sager, der har været behandlet, heller ikke hvis man i en periode har været suppleant i et udvalg, hvor sagen tidligere har været behandlet. Så omfattende er arbejdsmængden.

Men jeg er igen meget enig med fru Inger Stilling Pedersen. Det, der vel er det vigtigste, er lige nu at forholde sig til det forslag, der foreligger, og forholde sig til de meldinger, der kommer fra ministre og partier.

Og så er der jo altså sket noget, siden det blev behandlet sidst. Lad mig bare nævne, at Menneskerettighedskommissionen så sent som sidste år har vedtaget en meget kraftig henstilling om, at man gør det, som forslaget lægger op til. Interpol har på et stort symposium i Lyon med alle europæiske politimyndigheder opfordret til det samme så sent som i april 1992. Så der er altså sket noget, siden man sidst havde debatten i Folketinget, og sådan er det jo indimellem. Vi bliver klogere, eller samfundet udvikler sig på en måde, således at det, der måske ikke var rigtigt eller rimeligt for 5, 10 eller 15 år siden, godt kan være det i 1993.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Blot for en god ordens skyld til fru Lissa Mathiasen: Det er faktisk undertegnede, der er retspolitisk ordfører for Venstre.

Når det er strafbart at fremstille børneporno, bør det også være strafbart at købe og at besidde børneporno. Vi ønsker at kriminalisere det forhold, at personer efterspørger en ydelse, som kun kan frembringes gennem et

[Inge Dahl-Sørensen]

ulovligt forhold, nemlig seksuel udnyttelse af mindreårige. Problemet med lovgivningen i dag er, at når et ulovligt produceret produkt først er erhvervet af en privatperson, bliver produktet lovligt.

Uanset hvilke argumenter der fremføres af kriminologer, pædofile og andre, der vil argumentere imod en kriminalisering af køb og besiddelse af børneporno, ændrer det ikke ved det forhold, at der er en inkonsekvens i den nuværende lovgivning. Når vi ønsker, at det skal være ulovligt at købe og besidde børneporno, forestiller vi os ikke, at dette forbud skal håndhæves ved dyneløfteri. Men i de tilfælde, hvor politiet gennem en efterforskning finder børnepornografisk materiale hos private, skal besidderne kunne straffes.

Modstandere af dette forslag har ligeledes hævdet, at børnepornografiske film kun cirkulerer i lukkede kredse af seksuelle afvigere. Men man må spørge, om dette betyder, at børnene lider mindre overlast. Uanset til hvilket formål og blandt hvilke grupper disse film cirkulerer, er det grove forbrydelser, der bliver begået mod de børn, der bliver brugt i filmene. Vi mener derfor, at vi skal gøre det ulovligt at købe og besidde film, der er fremstillet ved misbrug af børn. Så længe det er lovligt at købe disse film, er der en delvis accept af misbruget.

Nogle har ment, at et forbud kun vil ramme en lille gruppe af seksuelle afvigere. Det lyder nærmest, som om denne gruppe skal have særlige rettigheder, fordi det er en minoritetsgruppe. Men vi vil ikke acceptere misbrug af børn.

I debatten har vi fået oplysninger fra repræsentanter i politiet om, at det er meget svært at få oplysninger i sager om børnepornografi, netop fordi filmene cirkulerer i lukkede kredse. Så længe det er straffrit at besidde filmene, kan man jo heller ikke forvente, at køberne af disse film vil hjælpe politiet med efterforskningen med henblik på at finde producenterne og få straffet disse. En ulovliggørelse af køb og besiddelse af børneporno vil efter vores opfattelse gøre det nemmere for politiet at efterforske disse sager, netop fordi besidderne af filmene kunne afhøres vel vidende, at de selv kunne blive straffet.

Vi håber, at regeringen vil slutte op om dette forslag, som vi mener vil vise mere respekt for ofrene og ikke medfølelse med forbryderne. Jeg er meget tilfreds med, at også medlemmer

af Kristeligt Folkeparti har givet udtryk for disse holdninger. Vi håber, at Kristeligt Folkeparti kan få indflydelse i regeringen, så der kan blive bred opbakning til gennemførelse af et sådant forslag.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Ja, så fristes man til at spørge fru Inge Dahl-Sørensen: Når der bliver sagt, at vi vil ikke, vi kan ikke acceptere osv., hvem tegner fru Inge Dahl-Sørensen så? Taler fru Inge Dahl-Sørensen på den samlede gruppes vegne? Det synes jeg ville være interessant at få at vide.

Og så formoder jeg, at fru Inge Dahl-Sørensen kan bekræfte, at fru Birthe Rønn Hornbech også er Venstres retspolitiske ordfører.

Så vil jeg gerne spørge fru Inge Dahl-Sørensen, om det egentlig ikke ville være rart, om det ikke ville være godt, om det ikke ville være den mest seriøse måde, hvorpå vi overhovedet kan foretage os noget herinde – også set i relation til dette spørgsmål – at vi har en saglig dokumentation for det, vi foretager os.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Vi har i Venstre kun én retspolitisk ordfører.

Jeg forstår sådan set ikke rigtig fru Lissa Mathiasens spørgsmål. Hvor vil man hen med det, man spørger om?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg kan forstå, at mit spørgsmål ikke blev stillet tydeligt nok, så lad mig prøve en gang til.

Jeg vil gerne høre, om fru Inge Dahl-Sørensen kan bekræfte, at dette forslag er fremsat på den samlede gruppes vegne. Når jeg spørger, er det selvfølgelig, fordi vi synes, det er interessant at vide, om det er partierne eller enkeltpersoner, der har fremsat dette forslag. Når jeg stiller spørgsmålet, er det, fordi vi har set – det tror jeg vi alle har – at fru Birthe Rønn Hornbech adskillige gange, også for nogle få dage siden, klart har markeret sin inderlige modstand mod, at man lavede denne form for lovgivning.

Og så synes jeg egentlig, jeg savner at få et svar på det sidste spørgsmål, jeg stillede, om

[Lissa Mathiasen]

ikke fru Inge Dahl-Sørensen synes, det kunne være rart mere seriøst at få dokumentation, før man griber til lovgivning, for at sikre sig, at det er den korrekte vej, vi går, hvis lovgivningen skal ændres, for at sikre bedst muligt, at vi undgår de ubehagelige ting, der rent faktisk overgår børn en gang imellem. Jeg synes, at vi skylder hinanden og ikke mindst børnenes tarv, at vi får det mest seriøse grundlag, vi overhovedet kan få. Derfor synes vi, at det er en god idé, at ministeren lægger op til at få disse undersøgelser foretaget.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Ligesom i mange andre sager end den, vi taler om i dag, står vi i Venstre frit. Det kan godt være, at der er få i gruppen, som ikke er enige i holdningerne omkring dette her.

Men uanset det undrer det mig nu lidt, at fru Lissa Mathiasen kan komme frem med, at her står vi over for noget ganske vanskeligt. Det eneste, jeg i øjeblikket tænker på, er børnene.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg synes ærlig talt, det er lidt beskæmmende, at regeringspartierne udelukkende forholder sig til nogle tekniske sider af denne sag, om et parti har én eller flere ordførere, eller hvorfor lovforslaget ikke blev fremsat i den tidligere regerings tid, i stedet for at forholde sig til substansen i forslaget.

Fru Lissa Mathiasen spurgte, om det ikke var rimeligt, at vi ventede på at få et ordentligt grundlag, inden vi lovgav på området. Jeg må spørge fru Lissa Mathiasen, hvad et ordentligt grundlag er. Er det ikke et ordentligt grundlag, når FN's børnekonvention lægger op til, at også besiddelse skal forbydes? Tror fru Lissa Mathiasen ikke, at der forud for de vedtagelser, som vi i øvrigt også har sanktioneret her i Folketinget, er gået et meget grundigt arbejde? Jeg vil gerne vide, hvilke yderligere oplysninger fru Lissa Mathiasen beder om. Jeg skal minde Socialdemokratiet om, at Socialdemokratiet og de øvrige regeringspartier selv har været med til at ratificere konventionen om børns rettigheder, så jeg forstår ærlig talt ikke, hvad der er indholdet i fru Lissa Mathiasens efterlysning af yderligere undersøgelser. Vi har

vedtaget det én gang, en stribe lande har gennemført det, Danmark halter bagud, hvorfor skal vi så vente på yderligere papirdynger?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Lad det være sagt meget klart og tydeligt, at vi naturligvis står fuldt og helt bag konventionen om børns rettigheder.

Det, jeg efterlyser, er, om ikke også forslagsstillerne synes, det kunne være interessant og nyttigt og faktisk også rimelig seriøst at få disse undersøgelser foretaget, som der netop er lagt op til fra justitsministerens side.

Vi har sagt meget klart, at vi gerne vil være med, hver gang man overhovedet kan komme et godt, sagligt skridt videre i denne forbindelse, men vi savner dokumentation for, hvordan det virker. Det kunne måske have hjulpet lidt på det, hvis man, som det rent faktisk var aftalen i starten af 1980'erne, da man lavede en ændring af loven, havde fulgt det op igennem 1980'erne. Det kunne da godt være, at vi måske havde stået lidt bedre rustet i dag, hvis de respektive borgerlige ministre, der har haft Justitsministeriet som ressort, havde sørget for at lave de undersøgelser, som vi var enige om dengang, så vi havde været fri for det. Som det er nu, synes vi faktisk, at seriositeten og børnene fortjener, at det er et ordentligt arbejde, vi gør, og det er grunden til, at vi siger: Lad os nu få disse undersøgelser lavet!

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg synes, det havde været konsekvent, om Socialdemokratiet i så fald havde taget forbehold for ratificeringen af FN's børnekonvention, artikel 34, og jeg synes også, det havde klædt Socialdemokratiet, om man havde taget forbehold over for handlingsprogrammet, som skal følge artikel 34 op. Det handlingsprogram er adopteret af Menneskerettighedskommissionen, og det hedder deri, at stater, der ikke allerede har taget skridt hertil, forpligter sig til at kriminalisere både produktion, distribution og besiddelse af pornografisk materiale. Jeg synes altså, at Socialdemokratiet skulle have meldt ud om sine forbehold ved de lejligheder; jeg hørte ikke et eneste forbehold af den art fra Socialdemokratiet, da vi behandlede konventionen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er lidt forundret over den til tider meget aggressive tone, De Konservatives og Venstres ordførere anvender på dette område. Hvorfor har vi ikke set forslag fra den tidligere konservative justitsminister vedrørende dette område? Indholdet af børnekonventionen har været kendt siden 1989; der har ikke været noget som helst, der har hindret en tidligere konservativ justitsminister i at fremsætte forslag af denne art.

Så vil jeg godt sige til de to ordførere, fru Inge Dahl-Sørensen og fru Pia Christmas-Møller, der taler meget om ofrene, at der går hundredvis, måske tusindvis, af ofre rundt i Danmark, nemlig alle de kvinder, der har været udsat for incest. De sidste tre år har et alternativt flertal i Folketinget prøvet at få skaffet midler til støttecentre for incestofre, f.eks. i hovedstadsområdet, men der har ikke været nogen som helst støtte at få fra den borgerlige side af salen. Hvem interesserede sig for ofrene? I hvert fald ikke den borgerlige side, før der nu pludselig er en nyvunden interesse for en interessant sag, som man kan drille regeringspartierne med. Jeg synes, det er udmærket, man får denne sag frem, men der har ikke været vilje til at hjælpe ofrene.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Den sidste bemærkning fra fru Pia Christmas-Møller var dog det mest fantastiske, jeg har hørt, når jeg tænker på, hvad vi brugte af tid i dette Folketing på at diskutere ratifikationen af FN's børnekonvention, fordi der var problemer i den med hensyn til fængsling af børn.

Vi havde store diskussioner med den daværende konservative justitsminister om, hvordan vi skulle kunne klare at tilslutte os FN's børnekonvention, og så er det pludselig de daværende oppositionspartier, der skal have bebrejdelser, fordi de ikke var opmærksom på, at der skulle have været taget forbehold.

Hvor var forslagsstillerne til dette forslag henne, dengang vi i ugevis – månedsvis – diskuterede FN's børnekonvention? Det kunne jeg godt lide at vide, og hvor var regeringen, der bestod af Venstre og De Konservative på det tidspunkt?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Meget kort og præcist svar til fru Ebba Strange: Vi var på plads! Vi havde ikke noget problem med børnekonventionen på dette område, så derfor er der overhovedet ikke noget grundlag for efterlysningen.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Det betyder i den sprogbrug, jeg plejer at bruge i forbindelse med konventioner, at De Konservative på det tidspunkt mente, at al dansk lovgivning var i overensstemmelse med konventionen.

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Så går vi tilbage til ordførerrækken, og det er fru Ebba Strange.

Ebba Strange (SF):

Så kan jeg jo fortsætte.

Nu siges det, at den danske lovgivning altså ikke mere er i overensstemmelse med konventionen, men det var den for 2 år siden; det er lidt mystisk, eftersom lovgivningen ikke er ændret siden.

Jeg vil godt sige, fordi vi åbenbart i dag skal slå hinanden oven i hovedet med, hvem der er ivrigst efter at beskytte vores børn, at i SF er vi enige om, at seksuel udnyttelse af børn hører til de allervorste forbrydelser, man overhovedet kan forestille sig. Jeg selv synes, det er værre end handel med narkotika, fordi børnene er værgeløse ofre for voksnes overherredømme, hvorimod de, der køber narkotika, da kan sige nej, hvis de ikke vil have det stads, og de kan melde sig til en afvæning, hvis de synes, at det nu kan være nok. Børnene kan ingenting, før de som voksne melder sig som incestofre. Ingen tvivl om det!

Derfor læste jeg også med interesse det fremsatte beslutningsforslag, og sjældent har jeg set noget så overfladisk som de bemærkninger, der er knyttet til det. Ikke en lyd om, hvad det er for undersøgelser, der ligger til grund for, at den lovgivning, vi har vedtaget i 1980'erne til bekæmpelse af misbrug af børn,

[Ebba Strange]

nemlig forbudet mod fremstilling, salg og distribution af børneporno, har slået fejl, om, at der ikke er blevet forsket, så det fortsætter, som det plejer.

Der står simpelt hen ikke noget i de bemærkninger, som man som ordfører kan bruge til noget. Nu har fru Pia Christmas-Møller så forsynet os med en hel masse andre ting i løbet af debatten, men hvis forslagsstillerne vil have en seriøs debat af et forslag, skylder de at forsyne det med nogle bemærkninger, som virkelig for alvor uddyber, hvorfor det er, at vi skal vedtage denne lovændring, og det fremgår ikke.

Derfor havde jeg besluttet, da jeg forberedte mig, at slutte mit indlæg med at bede justitsministeren om at foretage en række undersøgelser af, hvordan det egentlig er gået.

Nu var justitsministeren meget hurtig, og jeg kan slet ikke huske alle de undersøgelser, han ville sætte i gang, men det kan jeg slå efter, når jeg får fortrykket af forhandlingerne. Men i hvert fald var jeg meget tilfreds, for jeg tror, det er helt nødvendigt, at vi får noget ordentligt materiale som grundlag for at beslutte, om vi skal gå videre med det, som efter SF's mening er meget, meget alvorligt, nemlig at gå ind i folks hjem og se, hvad de har af bøger, film og video i reolerne, hvad de læser, og hvad de ser. Det er et så alvorligt indgreb i privatlivet, at jeg skal være meget overbevist om, at det har en fantastisk effekt på det, vi vil opnå. Begynder man først at sende politiet ind at se, hvad der står i folks reoler, hvor skal de så sætte grænsen?

Vi er nogle, der kan huske hele pornodebatten i 1960'ere, og hvad fortsætter det så med, når vi nu er startet med, at der ikke må være utugtige billeder, hvorpå børn optræder? Hvad bliver det næste? Man må selvfølgelig sige, hvad man vil fra denne talerstol, men hvis jeg hører, at jeg ikke vil beskytte børnene, vil jeg sige, at det passer ikke. Jeg vil gøre alt, hvad jeg kan, for at beskytte børnene, men jeg vil vide, at det, jeg gør, også er effektivt, og det er der intet i dette forslag der overbeviser mig om.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg synes altså, debatten bliver mere og mere forstemmende, efterhånden som den skrider

frem, for det er virkelig de reaktionære kræfter i Folketinget, der har slået sig sammen.

Argumenter som »det plejer vi ikke«, »vi har ikke haft en lovgivning på dette område, hvorfor så nu?«, »hvad er baggrunden for, at emnet tages op nu?«, og »hvorfor tog de borgerlige partier ikke emnet op, da de sad i regering?« fyger om os. Det er åbenbart komplet uacceptabelt, at nogle regeringspartier er blevet opmærksom på et problemfelt og gør noget ved det lige præcis på det tidspunkt, hvor de bliver opmærksom på det. Det synes jeg er lidt trist.

Fru Ebba Strange forsøgte at få mig til at indrømme, at vi skulle have ratificeret FN's børnekonvention i strid med vores opfattelse af eksisterende lovgivning. Det er ikke tilfældet. Der står i børnekonventionen, at de forskellige lande, som ratificerer konventionen, tilskyndes til at forbyde også besiddelse af pornografisk materiale, og det er da en opfordring, man kan tage og føle på. At vi så var nogle i den konservative gruppe, som troede, at vi rent faktisk havde et sådant forbud, bør da ikke hindre, at vi nu får rettet op på problemet. Lad os nu komme ned på jorden!

Må jeg ikke sige til fru Elisabeth Arnold, som syntes, det var en lidt mærkelig tone, der var blevet bragt ind i debatten, at det vist var fru Elisabeth Arnold, der selv startede de lidt mere barske bemærkninger her fra talerstolen. Fru Elisabeth Arnold sagde, at Det Konservative Folkeparti og Venstre ikke var hjemme, da man skulle støtte ofrene for incest. Må jeg fortælle fru Elisabeth Arnold, at vi sidste år med 1 mio. kr. støttede et projekt for incestofre i Danmark, hvilket vi tilsluttede os i bred enighed med de øvrige forligspartier. Jeg synes altså, det var et lige lovlig luftigt angreb, fru Elisabeth Arnold kom med dér.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg har ikke sagt noget om, at vi ikke »plejer«. Selvfølgelig skal Folketinget kunne ændre lovgivningen, og det gør vi hver dag hele året rundt. Jeg har bare advaret imod, at man ændrer lovgivningen på for spinkelt et grundlag uden at vide, hvilken effekt det kan få på et så ømtåleligt område som indgreb i folks ret til at læse, hvad de gerne vil læse, og se de billeder, de gerne vil have i deres eget hjem. Det var dét, jeg reagerede imod.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Må jeg ikke godt ganske stilfærdigt spørge den konservative ordfører, fru Pia Christmas-Møller, om dette forslag skal være en demonstration, eller om det skal give resultater.

Der hersker ingen tvivl om, at Kristeligt Folkeparti i det samarbejde, vi har i regeringen, virkelig har haft en meget positiv drøftelse for at finde ud af, hvad vi kan få realiseret, og vi har mødt megen velvilje.

Jeg vil gentage, hvad jeg har sagt før, nemlig at jeg ikke er i tvivl om, at hvert eneste folketingsmedlem vil gøre alt, hvad der kan gøres, for at forhindre misbrug af børn. Lad os dog alle sammen gå positivt ind i drøftelsen af det.

Der er ingen, der er i tvivl om, at jeg er meget enig i mange af de synspunkter, der kommer frem, men jeg synes somme tider, at man tackler dem forkert. Hvad er der ved, at der bliver afgivet nogle stemmer for et forslag, som så falder, hvis vi måske i et bredt samarbejde kunne opnå nogle resultater og få noget frem, der virkelig beviser, at besiddelsen af børneporno er af det onde, og at vi må have gjort noget ved det?

Jeg synes, at alle ligesom lægger op til, at man gerne vil undersøge det, og lad os så se, hvad der kommer ud af det. Men er det et resultat, man ønsker, eller er det en demonstration?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hvis fru Pia Christmas-Møller kunne se de noter, jeg havde skrevet til den ordførertale, jeg skal holde om et stykke tid, ville hun kunne se, at jeg har lagt op til en meget venlig og forsonlig tone, og at jeg håber, at vi får en saglig og ordentlig debat, hvor vi ikke råber ad hinanden.

Men der har været anvendt en tone af nogle af de ordførere, jeg har omtalt tidligere, som nærmest har gjort os andre til medskyldige i de overgreb, der sker på børn, og det er en tendens, som jeg gerne med det samme vil sige at vi ikke vil finde os i.

Om børnekonventionens ratifikation vil jeg sige, at når man i et nationalt parlament ratificerer en international konvention, er det den pågældende justitsministers og hans embeds-

mænds opgave at gennemgå konventionen punkt for punkt for at se, hvor der er brug for lovgivning, om der er uoverensstemmelse med dansk lovgivning, eller hvor der mangler noget. Justitsministeriet har netop embedsmænd til at gennemgå det punkt for punkt, så jeg synes ikke, det er fair at sige, at der ikke var nogen, der på det tidspunkt vidste noget om, hvordan lovgivningen rent faktisk var.

Til sidst vil jeg sige om finanslovbevillingen til støttecentret, at støttecentret fuldstændig forgæves henvendte sig til den daværende sundhedsminister fra Venstre, til den daværende socialminister fra Venstre og til adskillige andre ministre. Først på det tidspunkt, da man præsenterede finansministeren for et alternativt flertal, der støttede den pågældende bevilling, blev det medtaget i finanslovsforliget fra sidste år.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det er en enkelt kommentar til fru Ebba Strange, som beklagede sig lidt over, at bemærkningerne til lovforslaget burde have været mere fyldige, da det ville have givet en endnu bedre debat – men forhåbentlig ikke længe. Det tager jeg ad notam, men når fru Ebba Strange så siger to gange, at hun finder det meget betænkeligt, at man skal gå ind i folks hjem og kontrollere, hvad det er for bøger, de læser, må jeg sige, at det fremgår dog trods alt meget klart af både forslagens tekst og bemærkninger, at det er der ingen der drømmer om. Forslaget handler overhovedet ikke om, hvad man læser; det er udelukkende billeder, video og film, vi vil forbyde besiddelsen af, og ikke bøger, der indeholder børnepornografi. Der er altså ikke tale om at censurere, hvad folk læser.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Fru Inger Stilling Pedersen spurgte, om det er et resultat eller en demonstration, vi går efter i dag. Må jeg sige helt klart, at det er et resultat; vi vil meget gerne have gennemført et forbud på det her område.

Jeg sagde i min ordførertale, at vi meget gerne ville i dialog med ministeren og de øvrige

[Pia Christmas-Møller]

partier i Folketinget om eventuel strafudmåling osv., og vi vil da heller ikke prøve at blokere for, at man får nogle yderligere undersøgelser og de her papirdynger, som Socialdemokratiet så gerne vil have. Det er ikke det, det drejer sig om; vi vil bare gerne have, at vi bevæger os i den rigtige retning.

Så jeg må på det kraftigste understrege over for Kristeligt Folkeparti, men også over for Folketinget i øvrigt, at vi går efter et resultat. Jeg blev bare temmelig forstemt, da jeg havde hørt de første ordførere for regeringspartierne, fordi deres taler meget gik på form, teknik, taktik, på, hvorfor vi ikke selv tidligere havde fremsat forslaget, hvem der var ordfører for Venstre, osv., og ikke ret meget på substansen. Det synes jeg var lidt ærgerligt, når de eneste egentlige argumenter imod forslaget var, at vi ikke har haft en sådan lovgivning før. Nej, netop, og derfor fremsætter vi forslaget!

Fru Elisabeth Arnold synes, at vi fører en meget uforsonlig tone fra forslagsstillernes side, og at vi nærmest pådutter regeringspartierne at være medskyldige i overgreb på børnene. Det har jeg ikke sagt, det har jeg ikke ment, og det spøgelse skal fru Elisabeth Arnold hurtigst muligt få gemt af vejen, for det er simpelt hen ikke rimeligt, at vi har sådan nogle farende rundt i debatten. Men hvis fru Elisabeth Arnold senere selv læser udskrift af debatten, tror jeg, at hun vil blive opmærksom på, at hun selv var blandt de første, der anvendte de ret så klare og skarpe ord. Lad det være!

Må jeg sige til incestsagen, at fru Elisabeth Arnold lige så godt som jeg ved, hvordan sådan nogle forhandlinger foregår. Regeringspartierne kommer med nogle forslag, og oppositionen kommer med nogle forslag. Vi skulle sidste år for første gang fordele satspuljen, og det er korrekt, at det var den daværende opposition – jeg mener i øvrigt, at det var SF, men lad det ligge – der først fremsatte forslaget om støtte til et incestcenter. Jeg vil gerne sige, at vi i hvert fald fra konservativ side, og jeg mener også fra regeringens som helhed, tog meget positivt imod forslaget. Det indgik i den samlede forhandling. Vi havde også nogle ting, vi gerne ville have med, og det kom altså også med i slutresultatet. Så lad os nu være en lille smule rimelige over for, hvordan sådan nogle forhandlinger foregår, og også over for det efterfølgende resultat.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

En klar undskyldning til hr. Helge Adam Møller. Jeg er helt klar over, at forslaget kun handler om billeder. Når jeg nævnte bøger, var det, fordi der i min reol står adskillige bøger, hvis hovedindhold er billeder; derfor betragter jeg også dem som billedmateriale.

Tom Behnke (FP):

Når man sidder og venter på, at man skal op og holde sin ordførelse, og følger debatten med alle disse korte bemærkninger, kan man nemt få det indtryk, at det her mere er en indbyrdes kamp i Folketinget, end det er en fælles kamp imod de misbrug af og overgreb på børn, der finder sted. Det synes jeg er lidt synd, for jeg kunne også høre på det, der blev sagt, at vi alle sammen er enige om, at vi skal gøre, hvad vi kan, for at undgå disse ubehagelige overgreb og misbrug. Der er ingen tvivl om, at overgreb på børn er noget af det mest afskyelige, man overhovedet kan finde på.

Der er heller ingen tvivl om, at Fremskridtspartiet tager al mulig afstand fra, at der overhovedet er nogen, der kan finde på at misbruge og udnytte børn. Det er helt utroligt, at man kan finde på at gøre det. Jeg vil sige det derhen, at med den forretningsorden, vi har i Folketinget, er det egentlig svært at give udtryk for, hvad man ærligt mener om det; det åbner forretningsordenen ikke mulighed for.

Jeg synes også, der er et andet område, som er lige så afskyeligt, nemlig hele incestområdet. Det har været svagt berørt, men det er nok et område, hvor der er langt flere ofre, og et område, som Folketinget burde tage sig lidt mere alvorligt af. Jeg tror, det er et forsømt område, som vi skal have kigget på, og jeg håber, at vi på en eller anden måde kan få taget den debat op.

Mange har i hvert fald set de forfærdelige billeder, som man på et tidspunkt kom til at vise i Danmarks Radios tv, og jeg ved, at selv hærdede politifolk udtalte, at synet af den slags overgik alt andet, hvad de havde set i deres karrierer som politimænd. Der er ikke noget, der er så ubehageligt og så afskyeligt, og jeg ser gerne, at man forhøjer straffen for at producere og distribuere den slags materiale. Jeg har ladet mig fortælle, at strafframmen er et halvt års fængsel, og det er ikke meget i den

[Tom Behnke]

forbindelse; det kunne være en mulighed, at vi fik den forhøjet.

Hvis det forslag, der ligger på bordet i dag, har en effekt, og hvis en sådan lov kan håndhæves og bruges til noget fornuftigt, går Fremskridtspartiet positivt ind i det her, men spørgsmålet er, om en sådan stramning vil få en effekt. Vil den kunne håndhæves og bruges? Jeg tvivler lidt på det efter det, der er sagt tidligere. Selvfølgelig kan loven bruges dér, hvor man i øvrigt har mistanke om, at der er nogle, der forhandler børneporno. Så vil man kunne ransage og selvfølgelig beslaglægge det materiale, der måtte findes, selv om vedkommende ikke har til hensigt at handle med det, alene fordi materialet i sig selv er ulovligt. Jeg er ikke sikker på andet, end at det vil man også kunne med den eksisterende lov, men det kan være, ministeren kan oplyse det.

Sagen er jo, at bevisbyrden er særdeles tung at løfte i disse sager. Når man får mistanke om, at en person har billedmateriale, film eller video liggende, og man ransager boligen, ved man jo ikke, hvis materiale det så er. Er det faderens, moderens, børnenes? Er det undervisningsmateriale fra skolen, tilhører det venner, der har været på besøg og har lavet en eller anden happening med at lægge et billede bag reolen, eller er det noget, der har ligget på pulterkammeret eller på loftet fra de tidligere beboere, noget, som man aldrig har nået at få ryddet op i? Kan man så straffes for det, og hvem skal straffes? Hvordan vil man finde ud af, hvem der er gerningsmanden, og hvordan vil man bevise et forsæt til at ville overtræde bestemmelsen? Det er det, jeg gerne vil have belyst.

Hvis dette lovforslag kan bruges i forbindelse med opklaring af sådanne sager, er det måske et positivt skridt og noget, vi kan bruge.

Jeg kan se, at tiden er ved at være gået, men jeg vil så slutte af med et andet spørgsmål. Alle medlemmer af Retsudvalget har i dag modtaget en skrivelse fra en doktor, hvis navn jeg ikke lige kan huske, som skriver, at et forbud måske vil have den modsatte effekt, og det vil jeg godt høre forslagsstillernes kommentar til. Denne doktor påstår, at hvis de pædofile bliver tilfredsstillet ved billedmateriale, får de deres lyst styret og går derfor ikke ud og foretager nye overgreb på børn. Hvis det er rigtigt, vil forslagets gennemførelse måske føre til, at

vi får endnu flere overgreb på børn, og det er jo ikke det, der er meningen med det. Har man med i sine overvejelser, hvad det er, der foregår i hovedet på de mennesker, som har dette behov? Mit forslag er, at vi tager ministerens ord til efterretning, skriver en betænkning over dette forslag og ser den redegørelse eller det notat, som Rigsadvokaten vil udarbejde på ministerens anbefaling.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Tom Behnke spurgte konkret, om forslagsstillerne havde overvejet, hvordan virkningen ville blive, og om vi havde overvejet, om der kunne være tale om, at de pædofile i stedet for at dyrke deres særlige seksualbehov via billederne ville gå ud og forgribe sig på børn. Vi har overvejet det, men hvis man går ind på den tankegang, begynder man altså også at undergrave det faktum, at vi har et forbud mod selve fremstillingen af disse pornografiske billeder, for forudsætningen for at opfylde de pædofiles behov er jo, at der er nogle børn, der bliver misbrugt og udnyttet, og det er vi imod.

Jeg har ikke hørt Fremskridtspartiet tale for en ophævelse af det forbud, og vi har overvejet den side af sagen. Vi har et forbud mod produktion, og selv om vi godt er klar over, at der er nogle, som har brug for dette materiale, er vi ret kompromisløse her.

Må jeg så spørge hr. Tom Behnke om Fremskridtspartiets holdning til forbudet imod besiddelse af narkotiske stoffer. Jeg er godt klar over hr. Tom Behnkes personlige holdning, men mener Fremskridtspartiet som helhed, at det er et slag i luften at have et forbud mod besiddelse af narkotiske stoffer, som vi har hørt fra anden side?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Nu skal jeg af flere årsager ikke påbegynde en narkopolitisk debat her.

For det første: Efter hvad vi har hørt og ifølge det tilgængelige materiale, vi har på nuværende tidspunkt, udgør de personer, der ejer disse film, videofilm eller billeder og bruger dem, en begrænset gruppe. For det andet har vi fået at vide, at materialet er meget begrænset

[Tom Behnke]

af omfang, og at det hovedsagelig er kopier af gammelt materiale, som stadig cirkulerer, og lad mig i den forbindelse fremhæve, at det stammer fra et tidspunkt, hvor det var tilladt at være i besiddelse af den type materialer.

Hvis man gennemfører dette forslag, vil det være et forslag med tilbagevirkende kraft, for hvordan vil man ellers finde ud af, hvilken dato man har skaffet sig materialet? Er det fra før eller efter den dato i 1970, hvor det blev fuldt tilladt, eller er det fremstillet efter, at en kommende lov bliver vedtaget? Hvordan vil man lave en afgrænsning af det tidspunkt, hvor et billede er blevet taget, eller går man ud fra det øjeblik, man er i besiddelse af det? Det kunne jeg godt tænke mig at høre noget om, specielt på baggrund af, at det er et særdeles begrænset antal film og billeder, vi taler om.

Elisabeth Arnold (RV):

Da jeg ikke er medforlagsstiller til dette forslag, vil jeg kun sige, at de spørgsmål, hr. Tom Behnke netop har stillet, vil vi med interesse bearbejde videre i udvalget, og jeg synes, det er en glimrende anledning, vi nu har til at få nogle yderligere vurderinger fra Justitsministeriet af disse spørgsmål, som er meget relevante.

Det har været sagt af hver eneste ordfører i dag, og det bliver også sagt af mig, at formålet med dette beslutningsforslag formentlig vil være at afskaffe, begrænse og bekæmpe ethvert seksuelt misbrug af børn. Det er et formål, som vi alle bør prøve at opfylde, men det er klart, at midlerne er mange og meget forskellige, og de er ikke alle sammen lige anvendelige.

Jeg synes nok, at nogle af de debatter og ordvekslinger, vi har haft tidligere i dag, bekræfter, at der kan være mange problemer forbundet med blot uden videre at indføre et forbud mod at besidde børneporno. Vi har både straffelovens forskellige bestemmelser, og vi har også den indsats mod sexturisme, der er begyndt nu – for sent kan mange måske synes, men som dog trods alt er begyndt – og desuden det, som har været fremhævet tidligere, nemlig den internationale indsats med konventioner, som vi kan få flere og flere lande til at tilslutte sig og forsøge at få flere og flere lande til at overholde og tage alvorligt.

I den forbindelse er der selvfølgelig nogle lande, som har særlige problemer, nemlig de

lande, hvor sexturismen især blomstrer – altså visse lande i Østen – og det er derfor med stor glæde, at også vi kan se, at ministeren har indledt et samarbejde med de øvrige nordiske lande på området.

Vi er ikke overbevist om, hvor de rigtige indsatsområder ligger, hvis man vil afskaffe misbruget af børn, men det er helt sikkert, at vi skal foretage en jævnlig, hyppig og vedvarende vurdering af, om den indsats, vi har foretaget, er den rigtige, eller om vi skal ændre kurs.

Derfor vil jeg blot tilsige, at også jeg vil gå seriøst ind i diskussionen i Retsudvalget. Jeg vil kigge seriøst på de undersøgelser, ministeren kan præsentere os for, og jeg vil også kigge seriøst på alle muligheder for at forhindre, at misbrug af børn fortsætter og opstår. Det er ikke nogen let sag, og jeg synes ikke, vi skal tage det let eller gøre det til et slagsmål mellem partierne. Hvis der tidligere har været noget, der har kunnet give anledning til det, vil jeg fra min side da også gerne undskylde og sige, at der er ingen grund til, at vi skal rive hovederne af hinanden i denne sag. Vi skal have en ordentlig og seriøs debat, og vi skal også helst have et resultat. Det er resultaterne, der tæller, og sådan bør det være for os alle sammen.

Det Radikale Venstre vil afvente udvalgsarbejdet og kan ikke støtte beslutningsforslaget, som det foreligger her, men vi er naturligvis interesseret i at få nogle resultater.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti synes, det er meget vigtigt, at vi har fået denne debat, og at beslutningsforslaget er kommet frem. Det er meget vigtigt at få undersøgt alle muligheder for det, man kan gøre for at bekæmpe misbrug af børn.

Der er heldigvis sket en positiv udvikling i både Danmark og i den øvrige verden i synet på børn; men stadig væk er der tusinder af børn, der misbruges ud over Jorden, og det må jo være sådan, at hvad enten det er et dansk barn eller et udenlandsk barn, er forbrydelsen lige grusom.

Jeg har nu været i Folketinget en del år og har oplevet den kamp, det har været overhovedet at komme igennem med noget på dette område, fordi man i frisindets navn mente, at nu havde man jo fri pornografi, og det skulle man endelig ikke røre ved. De ækle billeder og de ting, der kom frem, som vi måtte vise justitsmi-

[Inger Stilling Pedersen]

nistrene i 1970'erne, var ikke særlig spændende, men heldigvis er der sket en udvikling, så man nu næppe møder et menneske i Danmark i dag – heller ikke i Folketinget – som ikke er enig i, at misbrug og især seksuelt misbrug af børn er forfærdeligt. Det er også kommet klart frem i dag.

Der hersker ingen tvivl om, at vi stort set langt hen ad vejen er meget enige med forslagsstillerne; men vi ønsker, at regeringen og Folketinget får mulighed for at komme frem til nogle resultater. Derfor er jeg meget glad for den positive modtagelse, vores holdning har fået i regeringen, hvor man har været meget indstillet på at gøre noget. Justitsministeren er allerede i fuld gang med Thailand og mange andre steder for at gøre noget og er meget villig til at undersøge alle muligheder for at se, hvad kan vi gøre, og hvordan det vil virke, hvis vi gør sådan og sådan.

Jeg har selv tidligere spurgt justitsministeren, om det er muligt at forfølge sagen – hvis man f.eks. ransager et sted og finder børnepornografi – og under strafansvar få indehaverne til at oplyse, hvor man har det fra; det er nemlig væsentligt at finde ud af det. Jeg synes, jeg har mødt megen forståelse og velvilje, og jeg synes også, det er udtrykt meget klart af alle ordførere i dag. Derfor tror jeg også på, at det vil lykkes at komme et stykke vej; men hvis det ikke lykkes, må vi jo se på tingene, når vi har været igennem de undersøgelser og fået de resultater frem, og så kan det da godt være, at vi alligevel kan ende med at sige: Måske kan vi i fællesskab finde ud af noget godt.

Nu er det jo et forslag til folketingsbeslutning, altså ikke noget lovforslag, og derfor har regeringen og Folketinget mulighed for at komme beslutningen i forkøbet ved at gå seriøst ind i drøftelserne. Derfor er Kristeligt Folkeparti meget glad for, at det trods alt er lykkedes os at få en positiv debat til gavn for børnene, for børnekonventionen og for alt det, vi vedtager. Men det er også derfor, jeg spurgte før, om det var en demonstration eller et forsøg på at opnå resultater. Vi kunne jo sagtens stemme for dette forslag, og så kunne man se, hvor mange stemmer der var for det, og så var det ude af verden.

Vi har altså valgt i første omgang at gå positivt ind i drøftelserne med ministeren i vort regeringssamarbejde og undersøge alle de mu-

ligheder, der er for at realisere de forslag, der foreligger nu, hvilke konsekvenser de vil få, og om vi kan gøre noget andet.

Der hersker ingen tvivl om Kristeligt Folkepartis holdning; den er fuldstændig klar. Vi ønsker nogle resultater, vi ønsker virkelig at komme misbruget af børn til livs, og vi ønsker ikke at frede specielle små grupper af afvigere; det problem må løses på en anden måde. Men vi ser frem til en positiv udvalgsbehandling og til et positivt samarbejde med hele Folketinget for at nå til et resultat, som vil være til gavn for børnene.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Forslagsstillerne svarede ikke umiddelbart på de spørgsmål, jeg stillede. Jeg tænkte, det kunne være, man lige skulle have lidt betænkningstid, men da svarene ikke er kommet endnu, så vil jeg gerne have lov til, inden vi når til afslutningen af debatten, at gentage nogle af de spørgsmål, jeg stillede.

Hvordan stiller forslagsstillerne sig til min idé om, at vi laver en beretning over forslaget, hvor vi fastholder ministeren på ministerens løfter og udtalelser om, at nu tages der fat med nogle seriøse undersøgelser, vi kan bruge til noget? Så kan vi jo sætte en eller anden dato for, hvornår vi skal have resultatet.

Og hvordan er forslagsstillerens syn på pædofile mennesker? Det synes jeg kunne være rart at høre, når vi skal vurdere forslaget. Hvad er det for nogle mennesker? Er det bare nogle kriminelle, eller er der tale om syge mennesker, som i virkeligheden hellere skulle have hjælp, frem for at vi bare straffer dem?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Allerførst til hr. Tom Behnke: Jo, pædofile er syge mennesker efter Det Konservative Folkepartis opfattelse.

Med hensyn til hr. Tom Behnkes andet spørgsmål, som går på, om vi skal lade en beretning afløse dette beslutningsforslag, synes jeg, at hr. Tom Behnke er lige lovlig hurtigt på aftrækkeren. Lad os nu afvente et sobert og godt udvalgsarbejde og lad os se, hvad vi kan nå frem til. Men vi ønsker det bedst mulige resultat på det her område, det skal der ikke være nogen tvivl om.

[Pia Christmas-Møller]

Må jeg så svare fru Inger Stilling Pedersen, som jo var langt fremme med riven tidligere i debatten over for forslagsstillerne og satte spørgsmålstejn ved vore motiver og den slags. Nu forstår jeg godt, at både fru Inger Stilling Pedersen personlig og Kristeligt Folkeparti har det svært i denne sag, og jeg skal ikke trampe mere rundt i det; jeg vil kun sige, at jeg er glad for, at fru Inger Stilling Pedersen tilsyneladende ikke umiddelbart deler justitsministerens opfattelse, nemlig at et forbud på området vil være et slag i luften – præcis som justitsministeren åbenbart mener, at der er tale om et slag i luften, når vi har et forbud mod besiddelse af euforiserende stoffer. Den indstilling glæder mig meget.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg skal nok være venlig. Jeg har det slet ikke svært, jeg har min fulde frihed til at udtrykke det, jeg mener, og det er der slet ingen der er i tvivl om.

Men jeg mener faktisk, at i denne sag har vi nogle muligheder for at opnå resultater igennem et godt samarbejde, og vi har faktisk haft et godt samarbejde og mødt meget stor velvilje fra ministeren og de øvrige regeringspartier. Dermed være det sagt.

Justitsministeren (Erling Olsen):

Jeg føler lige trang til at afdramatisere denne debat en smule.

Jeg tror, det er væsentligt at bemærke, at selv om jeg måtte læse min indledende bemærkning lidt hurtigt op for at overholde talletiden, var tonen i den forsonlig. Det blev sagt meget klart, at vi er enige med forslagsstillerne i, at det er et meget alvorligt problem, og vi er enige med forslagsstillerne i, at det helt afgørende må være at beskytte barnet mod overgreb på krop og sjæl. Vi gav også udtryk for, at vi ville gøre noget, der – som fru Pia Christmas-Møller sagde – trækker i den rigtige retning.

Jeg sagde ikke, at et forbud vil være et slag i luften, men at det nemt *kan* blive et slag i luften; der er en forskel. Og derfor var det også væsentligt, at jeg til slut sagde, at jeg ikke mener, at jeg kan støtte forslaget i dag. Jeg lukkede ingen døre, men jeg lagde op til en saglig debat om et alvorligt problem, og jeg kom ikke

med ønsket om disse undersøgelser for at få problemet sendt ud til hjørnespark, men fordi jeg ønsker, at vi skal have en ordentlig debat om tingene, og så gælder det om at gøre det på den rigtige måde.

Det er det, der ligger i det, også fordi jeg tror, vi alle sammen ønsker et resultat. Men det skal bare være et resultat, der trækker i den rigtige retning og gør det effektivt; det drejer sig ikke om at få os placeret med, at den ene gør mere for barnet end den anden, det drejer sig om i fællesskab at få gjort noget, som kan nedbringe antallet af overgreb mod børn.

Helge Adam Møller (KF):

Lige inden debatten om dette beslutningsforslag startede, blev der til alle medlemmerne omdelt en ugeplan for næste uge, hvor man kan se, at regeringen fremlægger to beslutningsforslag. Det ene, forslag nr. B 24, drejer sig om beskyttelse af små hvaler i Østersøen og europæiske flagermus, og det andet, forslag nr. B 25, drejer sig om beskyttelse af danske vådområder. Og uden at have detailløst de to forslag synes jeg, det er godt, at man vil hjælpe både de små hvaler i Østersøen, flagermusene og vore marsk- og vådområder.

Men lige så naturligt må det også være, at vi gør alt, hvad vi kan for at beskytte ikke alene danske børn, men børn i hele verden mod at blive seksuelt udnyttet. Og her vil jeg godt takke – jeg føler, jeg kan takke samtlige 8 ordførere og selvfølgelig også ministeren – for de bemærkninger, der er kommet. Jeg fornemmer ligesom ministeren, at selv om der selvfølgelig er trukket nogle forskellige synspunkter op og tonen – som den vel næsten skal være i en politisk debat – kan være lidt skarp, har der alligevel været en overvejende positiv stemning over for selve ideen i forslaget.

Justitsministeren sagde selv, både i den indledende og i den sidste bemærkning, at der ikke var tale om en total afvisning; man ville iværksætte nogle undersøgelser, og man ville efterforske bedre og mere aktivt. Det er jeg selvfølgelig særdeles glad for på de to partiers vegne, der har fremsat forslaget, og vi ser også hen til den undersøgelse, der vil komme.

Justitsministeren nævnte – og det var andre ordførere også inde på – at det var et problem at beskytte folks privatliv. Det har jeg stor forståelse for, og det skal man gå langt for, men

[Høje Adam Møller]

jeg synes også, man kan vende nøjagtig det samme synspunkt om og sige, at hvis man har nogle mennesker, der begår en kriminel handling eller i hvert fald bruger materiale, som er fremstillet ved en kriminel handling, er det først og fremmest ofrene, vi skal tænke på – i dette tilfælde altså børnene. Vi ved, at i fremtiden vil det gå ud over flere børn, og vi ved, at de skader, de får, ikke bare er fysiske, men med meget stor sandsynlighed vil følge dem resten af deres liv. Selvfølgelig skal vi beskytte folks privatliv, men vi skal vel i endnu større udstrækning se på retssikkerheden for de mennesker, det går ud over, altså børnene.

Så nævnte ministeren også, at politiet ikke skal bruges til efterforskning, som vi ikke bryder os om, og vi bryder os ikke om at rode i skuffer og skabe – det er jo også meget rigtigt – og derfor skulle man passe på ikke at lave forbud, som ikke kan håndhæves. Her må jeg sige, at hvis vi skulle følge det til punkt og prikke, får vi jo store problemer. En af ordførerne var heroppe og omtalte vores narkolovgivning, som vi jo heller ikke kan følge til punkt og prikke; der er faktisk mange mennesker, der besidder og bruger narkotika, uden at det lykkes politiet at få fat i dem alle sammen. Der er også masser af mennesker, der begår hæleri, og politiet får heller ikke fat i dem alle sammen; der er masser af mennesker, som overtræder våbenloven, og politiet får heller ikke fat i dem alle sammen. Hvis det faktum, at vi ikke kan sikre os, at alle, der bryder loven, kan sættes under lås og slå, bliver brugt som argument mod at indføre lovgivning, må jeg sige ligeud, at jeg mener ikke, det argument er stærkt nok til, at man skal afvise forslaget.

Socialdemokratiets ordfører, fru Lissa Mathiasen, sagde, at forslaget var et slag i luften, og hertil har jeg to bemærkninger. Vi kan konstatere, at i hvert fald i Norge og Tyskland har man vedtaget et nøjagtig tilsvarende forslag, og der er stærke kræfter, der arbejder for, at det også skal ske i Sverige. De, der har hørt nyhederne fra Ritzaus Bureau i dag, ved, at tv-skærmene i New York natten mellem tirsdag og onsdag blev ryddet i den bedste sendetid; man bragte netop en udsendelse, hvor Danmark på en meget ubehagelig måde kom på alle new yorkeres tv-skærme – der er tale om ca. 12 millioner mennesker – og udsendelsen behandlede netop overførsel af børneporno via

video og computere. Alt dette materiale om misbrug af børn er altså fremstillet og overført direkte fra Danmark og blev omtalt i det program, der hedder »Inside Edition«, så jeg mener i hvert fald, at også af hensyn til Danmarks anseelse vil det være godt, at vi gør alt, hvad vi kan, for at forhindre, at den slags bliver eksporteret til andre lande, som jo har en anden lovgivning.

Fru Ebba Stranges indlæg har jeg sådan set kommenteret i en kort bemærkning.

Til hr. Tom Behnke fra Fremskridtspartiet vil jeg også sige tak for den overvejende positive modtagelse. Der var naturligt nok nogle spørgsmål, bl.a. spurgte hr. Tom Behnke, om man eventuelt ville se på strafferammen, som i øjeblikket går op til 6 måneders fængsel for at producere og sælge børneporno. Det vil vi i hvert fald godt være med til at se på og overveje, for man vil kunne se af beslutningsforslaget, at vi har ikke villet lægge os fast på en strafferamme for køb og besiddelse. Det skyldes netop, at der selvfølgelig skal være en eller anden harmoni, hvis man kan kalde det sådan, mellem de to strafferammer, og det er vi meget villige til at se på.

Så spurgte hr. Tom Behnke også – med al den erfaring og ekspertise, han har fra sit private virke som politimand – om man overhovedet kan bruge loven i efterforskningen, hvis den bliver gennemført. Kan man ikke bare sige, hvis det materiale bliver opdaget ude i hjemmet: Det er ikke mit, det er min kones eller mine børns, eller det var en tilfældig ven, der efterlod det bag reolen; det har jeg aldrig set før. Det kan man selvfølgelig godt, men her har jeg nu rimelig stor tiltro til, at politiet nok skal finde ud af det. Og hvis argumentet skulle være rigtigt, hvad så med narkotikaen, der bliver fundet? Hvad med våbnene, hvad enten det er knive, gaspistoler, totenschlægere eller pistoler? Hvad med hælervarerne og tyvekosterne? Problemet er jo ikke spor anderledes, for her kan man også hævde, at det er konen eller børnene, der har gjort det, eller at det er vennen, der har efterladt alle de 100 par helt nye Adidas-sko. Men jeg tror, politiet kan klare problemet.

Så spørger hr. Tom Behnke: Vil man også forbyde gamle film og gamle videoer, hvis beslutningsforslaget bliver gennemført? Skal de også forbydes? De er jo i virkeligheden frem-

[Helge Adam Møller]

stillet tidligere, og de gør ikke mere skade nu. Ja, vi mener helt klart, at det skal man. Det må igen være det samme, som da vi ændrede våbenloven for et par år siden og det blev forbudt at bære knive med en klingelængde over et vist antal centimeter. Det hjalp jo ikke noget, at man kunne sige, at den var købt for 7 år siden. Det er stadig væk lige forbudt at færdes med både den kniv og nogle af de øvrige våben, vi forbød for 3-4 år siden.

Jeg vil også godt sige, at det er jo desværre sådan, at ikke alene i Danmark, men også i andre lande og i endnu større omfang, bliver der stadig fremstillet masser af nye film og mange nye videoer. Generelt er det jo på et sådant marked – igen må man sige desværre – at filmene skal være stærkere og stærkere, og det vil sige, at de er endnu alvorligere for børnene end en del af de gamle film, der stadig eksisterer.

Og endelig det sidste svar til Fremskridtspartiet. Hr. Tom Behnke spørger, om vi vil overveje en beretning. Det er selvfølgelig en mulighed på baggrund af det udvalgsarbejde, der skal foregå; det vil jeg bestemt ikke afvise, men jeg vil heller ikke give umiddelbar tilslutning. Det er som sagt en mulighed.

Og lad mig til sidst konstatere, at en af de ting, som vi vældig gerne ville have nævnt i bemærkningerne, hvis vi havde haft materialet lidt før, er et brev, som er sendt til de nordiske landes justitsministre for ca. 3 uger siden. Jeg skal sørge for, at det tilgår Retsudvalget. Det er sendt fra det svenske Red Barnet, og det er ikke nogen helt tilfældig organisation. Den har to formænd, og jeg kan nævne, at den ene er den tidligere svenske udenrigsminister Karin Söder, og den anden er Lisbet Palme, enke efter afdøde statsminister Olof Palme. De gør meget klart opmærksom på de konventioner, der er vedtaget i de senere år, bl.a. FN's konvention om barnets rettigheder, hvor der står i artikel 34 – det er specielt vigtigt for de lande, der undertegner den eller har undertegnet den – at man skal påtage sig at vedtage alle egnede nationale tiltag for at forhindre, at børn udnyttes i pornografisk materiale. Det er altså en opfordring til vedtagelse; man krævede ikke den dag, konventionen blev indført, at man faktisk havde vedtaget noget.

Også Menneskerettighedskommissionen har i sin resolution nr. 74 fra 1992 vedtaget et ak-

tionsprogram mod børneprostitution og børnepornografi. Jeg skal bare nævne et enkelt punkt, nemlig punkt 53, der siger, at lande, som endnu ikke har indført lovgivning mod produktion, salg og besiddelse af børnepornografi, anmodes om at gøre dette hurtigst muligt. Og endelig tilsluttede man sig dette på den store Interpolkonference i Lyon i april 1992 og opfordrede til at gennemføre sådan lovgivning.

Jeg skal derfor sige, at vi havde selvfølgelig håbet i dag, at forslaget kunne blive vedtaget i løbet af nogle måneder; men vi er ganske godt tilfredse med den modtagelse, det har fået, og ser frem til behandlingen i Retsudvalget.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Kun for at sige, at grunden til, at jeg glæder mig til de undersøgelser, vi får fra rigsadvokaten, jo netop er påstanden om, at der fremstilles masser af nye film og videoer i Danmark.

Jeg har ikke set amerikansk fjernsyn, så jeg kan ikke udtale mig om det; men jeg tror på hr. Helge Adam Møller, når han siger, at udsendelsen altså fremstillede det, som om det er dansk børnepornografi, der er udbredt i USA, og det synes jeg er ti gange mere alvorligt end det, vi har diskuteret i dag.

Hvis det virkelig er sandt, at der til trods for vores lovgivning optages og fremstilles film og video i Danmark, som også sælges og udbredes på verdensmarkedet, synes jeg, at det er her, vi skal gribe fat, for det er jo her, børnene kommer til skade; det er ved fremstillingen af filmene, ikke fordi en pædofil sidder og ser på nogle gamle film i sit hjem. Derfor var jeg glad for justitsministerens tilsagn om en undersøgelse, for jeg er faktisk meget interesseret i, hvor mange kræfter politiet egentlig bruger på at undersøge de sager. Hvor stor er opklaringsprocenten? Hvordan opstår mistanken? Hvor kommer tingene fra? Hvordan bruges strafferammen? Kort sagt, hvad sker der egentlig på området? Jeg synes, vi hører meget lidt om det i den danske debat, og så skal vi altså pludselig have sådanne meldinger fra udlandet.

Derfor glæder jeg mig meget til at se, hvad rigsadvokaten og rigspolitichefen finder ud af, for jeg synes, det er alvorligt, hvis de påstande, som åbenbart kommer frem i amerikansk fjernsyn, er sande.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Hr. Helge Adam Møller havde en bemærkning om politiets arbejdsbetingelser og muligheder for at opklare sagerne og fastholde gerningsmanden til for eksempel narkotikalovovertrædelser. Det er jo således, at i det væsentligste omfang har narkomanen altid stoffet på sig, og så er der ingen problemer i at fastholde gerningsmanden. Hvis vi derimod taler om børnepornografi af den ene eller den anden art, er det noget, der typisk vil være i hjemmet. Det er ikke noget, man slæber rundt på ude i byen, for her har man ikke så stor glæde af det. Derfor er der en væsentlig forskel på de to ting og en væsentlig forskel i arbejdsmulighederne for politiet.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg tror, hr. Helge Adam Møller har glemt at lytte godt nok efter, da jeg var oppe og sige noget før.

Jeg sagde, at vi ønsker ikke at lovgive for lovgivningens skyld, og at det, jeg efterlyste i det forslag, der er til behandling i dag, også var dokumentation for, at det er den rigtige vej, vi går. Jeg gav faktisk udtryk for, at det er meget væsentligt for os. Vi er meget optaget af at hjælpe og beskytte de børn, det drejer sig om, men det afgørende for os er, at vi har en viden om, at det er den rigtige måde, vi beskytter dem på. Vi skal have det rigtige materiale, det rigtige grundlag for at vide, at det er den rigtige vej, vi betræder.

Derfor gav jeg også udtryk for, at vi synes, det er godt, at der kom et seriøst bud fra justitsministeren om at få foretaget de undersøgelser, der er blevet lagt op til i dag. Vi synes, det er væsentligt at få undersøgt og belyst området, og det gør vi ud fra det ærlige ønske, at når vi lovgiver, ønsker vi, at loven skal virke. Jeg skal heller ikke lægge skjul på, at for os er det helt selvfølgelig – og det kommer forhåbentlig heller ikke som nogen overraskelse – ud fra ønsket om at få fat i de virkelige skurke, der for alvor mishandler og ødelægger børnene. Det er dem, vi er interesserede i at få fat på.

Jeg sagde også før, at jeg tror faktisk, det havde været en fordel, hvis vi havde haft nogle af de undersøgelser på nuværende tidspunkt,

som kunne være brugt som dokumentation i det beslutningsforslag, der er til behandling. Jeg beklagede også, at det ikke var tilfældet, og derfor synes jeg, det er rigtigt og rimeligt at afvente undersøgelserne, før man griber til handling.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Ingen bemærkninger til hr. Tom Behnke; det tager jeg ad notam.

Fru Ebba Strange og fru Lissa Mathiasen gør sig sådan set de samme betragtninger. Fru Ebba Strange siger, at det vigtige er selvfølgelig, at vi får fat i producenterne og bagmændene, det er ti gange vigtigere; og fru Lissa Mathiasen siger, at vi skal have fat i de virkelige skurke, og det er jo den samme gruppe.

Her er vi jo helt enige, men det er i virkeligheden også intentionen og baggrunden for forslaget; det skulle jo medvirke til, at det blev lettere for politiet at få fat i bagmændene. Lad mig nævne bare to eksempler. Det første stammer fra politifolk, der er med i denne efterforskning, og forklarer, at de ofte kan komme ud for, at de mener, de har fået fat i en af dem, der sælger børneporno med erhvervsmæssig fortjeneste, altså noget kriminelt i øjeblikket. Men hvis de ransager på hans bolig og finder 25, 30 eller 50 film eller videoer, kan han hævde, at det er til privat brug, og hvis man ikke har meget stærke beviser for det modsatte, kan man ikke straffe ham for det, fordi privat brug jo er lovligt.

Det andet eksempel er taget fra det materiale, jeg nævnte før, og som jeg desværre først har fået forleden fra Red Barnet i Sverige. Der står helt klart, at man kan komme ud til en producent og finde tusindvis af film sammen med en liste på 100 kunder med navn og adresse, hvor materialet jævnlige bliver sendt til; men med den gældende lov har man ikke mulighed for at beslaglægge de film, der ligger hos de 100 kunder, og få at vide, hvor de ellers køber dem, altså optræfle hele systemet.

Jeg mener bare, at vi her har to eksempler, hvor dette forslag ikke ville løse problemet, men ville gøre det langt lettere at få fat i de virkelige skurke – for nu at benytte fru Lissa Mathiasens meget beskrivende og meget malende udtryk.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er fru Ebba Stranges bemærkning om Danmark som center for distribution af børnepornografisk materiale til hele verden, der bringer mig herop.

Fru Ebba Strange mente ikke, det havde været inde i debatten før, og at det kom som lidt af en overraskelse. Jeg må sige, at jeg refererede faktisk i min ordførertale til det brev, der er sendt til justitsministrene i Norden fra det svenske Red Barnet, og i det brev, som altså er underskrevet af Lisbet Palme og Karin Söder, skriver man direkte:

»Den liberale lovgivning vedrørende besiddelse af børnepornografi i de nordiske lande undtagen Norge har afstedkommet, at lande som Sverige og Danmark er blevet centre for distribution af børnepornografi til hele verden.«

Man skriver altså, at der er en direkte sammenhæng her, og det er jo en af de væsentligste årsager til, at vi også har fremsat forslaget her i dag. Men jeg håber, at fru Ebba Strange og de øvrige ordførere fra henholdsvis regeringspartierne og oppositionen vil kigge meget nøje på det brev, vi har fået fra det svenske Red Barnet, for man kommer faktisk med en række meget saglige argumenter for et forbud mod besiddelse af børneporno.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Erhvervsudvalget (11/11 93):

Udtræder: Kim Behnke (FP)

Nyt medl.: Pia Kjærsgaard (FP)

Udvalget for Forretningsordenen (11/11 93):

Udtræder: Thor Pedersen (V)

Nyt medl.: Mejdahl (V)

Udtræder: Pia Larsen (V)

Nyt medl.: Inge Dahl-Sørensen (V)

Udvalget vedrørende Grønlandslove (12/11 93):

Udtræder: Pernille Frahm (SF)

Nyt medl.: Lilli Gyldenkilde (SF)

Udtræder: Lilli Gyldenkilde (SF)

Ny stedf.: Tommy Dinesen (SF)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 18. november 1993, kl. 10.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 18.04